

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ (27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ)

Στήν εὐαγγελική περικοπή πού διαβάσαμε σήμερα, ἀγαπητοί χριστιανοί, εἶδαμε τόν Χριστό νά πραγματοποιεῖ δύο θαύματα. Τό πρῶτο ἦταν ἡ θεραπεία τῆς αἰμορροούσας γυναίκας, καί τό δεύτερο ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου.

Ὁ Ἰάειρος ἦταν ἀρχισυνάγωγος τῆς συναγωγῆς καί ἡ κόρη του ἀσθενοῦσε βαριά. Παρακαλεῖ τόν Ἰησοῦ νά μεταβεῖ στό σπίτι του γιά νά θεραπεύσει τήν κόρη του. Στό δρόμο, καί ἐνῶ ὁ ὄχλος τόν ἀκολουθεῖ καί τόν συνθλίβει, κάποια γυναίκα πού εἶχε συνεχή αἱμορραγία γιά δώδεκα χρόνια, Τόν πλησιάζει καί ἀγγίζει κρυφά τήν ἄκρη ἀπό τό ροῦχο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός θέλοντας νά φανερώσει τήν πίστη, ἀλλά καί τήν τόλμη τῆς γυναίκας αὐτῆς, ρωτάει ποιός εἶναι αὐτός πού Τόν ἄγγιξε. Στήν ἀπορία τῶν μαθητῶν, ἀφοῦ ὁ ὄχλος Τόν εἶχε περικυκλωμένο, ὁ Χριστός ἐπιμένει λέγοντας ὅτι κάποιος μέ ἄγγιξε καί κατάλαβα νά βγαίνει δύναμη ἀπό μέσα μου. Ἡ αἰμορροοῦσα τότε φανερώθηκε καί ἔκανε γνωστή τήν θεραπεία πού τῆς συνέβη, γιά νά πάρει στήν συνέχεια τήν ἐπιβράβευση ἀπό τόν Χριστό.

Σ' αὐτό τό πρῶτο περιστατικό τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, πολλά πράγματα μπορεῖ νά παρατηρήσει κανείς. Θά ἤθελα ὅμως νά σταθοῦμε γιά λίγο στόν τρόπο πού ἡ γυναίκα πλησιάζει τόν Χριστό. Δέν ἀμφισβητεῖ, δέν σκέφτεται, ἂν ἔχει τήν δυνατότητα νά τήν θεραπεύσει, ἀλλά μέ πίστη πολλή ἀγγίζει τήν ἄκρη ἀπό τό ἱμάτιο τοῦ Κυρίου. Ὅχι τόν Κύριο, ἀλλά τό ἱμάτιο Του. Αἰσθάνεται ἀκάθαρτη νά ἀγγίζει τόν Ἰησοῦ καί ξέρει ὅτι μόνο τήν ἄκρη τοῦ ἱματίου Του ἂν ἀγγίζει, θά σωθεῖ. Εἶναι γιά μᾶς, ἀγαπητοί ἀδελφοί, αὐτό ἕνα μάθημα.. Διότι πολλές φορές πού ἀπευθυνόμαστε στόν Χριστό στήν προσευχή μας, μιλάμε μέ ἀπαίτηση καί θράσος. Στεκόμαστε ἀπέναντί Του καί τίς περισσότερες φορές ἀξιῶνουμε ἀπό Ἐκεῖνον νά μᾶς ἀκούσει καί νά ἐκπληρώσει τά αἰτήματά μας σάν νά εἶναι ὀφειλέτης μας. Ἡ προσευχή μας δέν ἔχει τό στοιχεῖο τῆς ταπείνωσης, τῆς αἴσθησης τῆς μηδαμινότητός μας καί τῆς ἀκαθαρσίας μας, γι' αὐτό καί δέν εἶναι ἀρεστή στόν Θεό. Ἄν ὅμως μέ βαθειά συναίσθηση τῆς κατάστασής μας πλησιάσουμε κοντά Του καί ζητήσουμε αὐτό πού ἔχουμε ἀνάγκη, θά συμβεῖ καί σέ μᾶς αὐτό πού συνέβη στήν αἰμορροοῦσα γυναίκα. Δηλαδή θά καταλάβουμε τήν χάρη τοῦ Θεοῦ ἄμεσα νά θεραπεύει τίς πληγές καί νά ἐνεργεῖ μέσα μας.

Φαίνεται ἀπό τήν εὐαγγελική διήγηση ὅτι δέν ἔγινε κανένας ἐξωτερικός διάλογος μέ τόν Χριστό καί τήν αἰμορροοῦσα. Ὅταν ὅμως εἶναι ἡ καρδιά μας βυθισμένη στήν ταπείνωση, ἀπό τήν ἐπίγνωση τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὁ Χριστός ὄχι μόνο ἀκούει τήν ἐσωτερική κραυγή, ἀλλά θεραπεύει καί

ἀποκαθιστᾶ ὅτι χάλασε μέσα μας. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος συναντηθεῖ μέ τόν Χριστό ἀρχίζει νά αισθάνεται, ἀνάλογα μέ τήν ἔνταση πού Τόν ἀναζητᾶ, τήν ἀπαλλαγή ἀπό τίς ἐνέργειες τῶν παθῶν πού τόν βασανίζουν καί ἀποκτᾶ αἴσθηση ἐναργῆ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Στήν διήγηση τοῦ Εὐαγγελίου λέγεται ὅτι ἐνῶ ἀκόμη ὁ Χριστός μιλοῦσε, κάποιος ἀπό τό σπίτι τοῦ ἀρχισυναγῶγου ἤρθε καί εἶπε στόν Ἰαίειρο, «νά μήν ἐνοχλεῖς πλέον τόν διδάσκαλο, διότι ἡ κόρη σου πέθανε». Ὁ Χριστός παρά τήν εἶδηση τοῦ θανάτου, πηγαίνει στό σπίτι τοῦ Ἰαείρου γιά νά δώσει στήν θυγατέρα τήν ζωή.

Ὁ Χριστός ὅταν μπαίνει στό σπίτι τούς βρίσκει νά κλαῖνε καί νά θρηνοῦν. Παραγγέλλει τότε σέ ὅλους νά μήν κλαῖνε διότι ἡ κόρη δέν πέθανε ἀλλά κοιμᾶται. Ἐκεῖνοι βέβαια εἰρωνεύονται τόν Ἰησοῦ διότι ἤξεραν καλά ὅτι πέθανε. Βεβαίως γιά ὅλους ἐμᾶς ἡ προτροπή τοῦ Χριστοῦ νά σταματήσουν νά θρηνοῦν γιά τόν θάνατο τῆς κόρης, ἀκούγεται ἴσως ἀκατανόητη διότι ὁ θάνατος εἶναι σκληρός καί ἀποτελεῖ γιά τόν ἄνθρωπο πού δέ ζεῖ πνευματικά ἀντικείμενο φόβου. Ὁ θάνατος εἶναι ἀποτέλεσμα καί καρπός τῆς ἀμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεός «θάνατον οὐκ ἐποίησεν», ἀντίθετα τό πρωταρχικό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν νά ζήσει ὁ ἄνθρωπος «ἐν ἀφθαρσίᾳ». Προίκισε τόν ἄνθρωπο μέ δυνατό νοῦ γιά τήν θεωρία τοῦ Θεοῦ καί γιά τήν προκοπή στήν ἀνάπτυξη του αὐτή, ὥστε νά φτάσει στήν τελείωση. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ὑπερηφανεύθηκε γιά τήν βασιλική του ἐξουσία πάνω στόν κτιστό κόσμο καί ὑπέπεσε στόν πειρασμό πού τοῦ εισηγήθηκε ὁ ἐχθρός: νά γίνει θεός, χωρίς νά ὑποταγεῖ στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, χωρίς νά ἐξαρτᾶται ἀπό κανέναν, τελικά χωρίς Θεό. Καί τότε συνέβη ἡ κοσμική συμφορά καί τραγωδία. Προσκολλήθηκε στόν αἰσθητό κόσμο, βυθίστηκε ἐκούσια σέ ζοφώδη ἄβυσσο καί ἔγινε πνευματικά τυφλός καί ἀνίκανος νά διακρίνει τήν παρουσία τῆς ὑπερηφάνειας στίς κινήσεις τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς.

Ὁ θάνατος λοιπόν ἐδῶ ἐξουσιάζει τόν ἄνθρωπο. Ὁ Χριστός ὅμως μέ τήν ἐνανθρώπησή Του, μέ τόν θάνατο καί τήν ἀνάστασή Του, νίκησε τό κράτος καί τήν δύναμη τοῦ θανάτου. Ὁ Χριστός ἀνασταίνει τήν θυγατέρα τοῦ ἀρχισυναγῶγου καί καθιστᾶ ἀνίσχυρο τόν θάνατο καί τόν διάβολο.

Ὁ θάνατος πού καθημερινά υἱοθετοῦμε μέ τίς ἀμαρτίες μας καί τήν ἀμετανοησία μας, μπορεῖ μέ τήν μετάνοια καί τήν δύναμη τοῦ Χριστοῦ νά γίνει ἀκίνδυνος γιά κάθε ἀναγεννηθέντα ἐν Χριστῷ ἄνθρωπο.

Ἀγαπητοί, ἡ θεραπεία τῆς αἰμορροοῦσης γυναικός καί ἡ ἀνάσταση τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου δείχνουν στόν καθένα ἀπό μᾶς τήν διαδικασία τῆς θεραπείας καί τήν προοπτική γιά τήν ὑπέρβαση τοῦ θανάτου στήν ζωή μας καί εἶναι στό χέρι μας, ἂν θελήσουμε, νά ἐνταχθοῦμε σ' αὐτή.